

ODHALENÍ

MELISSA DE LA CRUZ

MLADÍ, KRASNÍ, BOHATÍ... NESMRTELNÍ

ODHALENÍ

ODHALENÍ

MELISSA DE LA CRUZ

Přeložila
Adéla Bartlová

Vydal nakladatelství BB/ats,ro více 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2008 by Melissa de la Cruz

All rights reserved.

Z anglického originálu *Revelations*

(First published by Hyperion, New York, 2009)

přeložila © 2012 Adéla Bartlová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky: Hannah Clark LBBG

Foto na obálce: Jeff Cottenden

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074618321

Věnováno Mikeovi a Mattie

*A také Stephenu Greenovi a Carol Foxové,
mým „nejstarším“ fanouškům*

Rodokmen Van Alenových

Cordelia Van Alenová

Seraphiel
anděl písní

(z) Catherine Carverová

(m)

(p)

Lawrence Van Alen

Metatron
nebeský písař

(z) John Carver

Steven Chase
(červenokrevný)

(m)

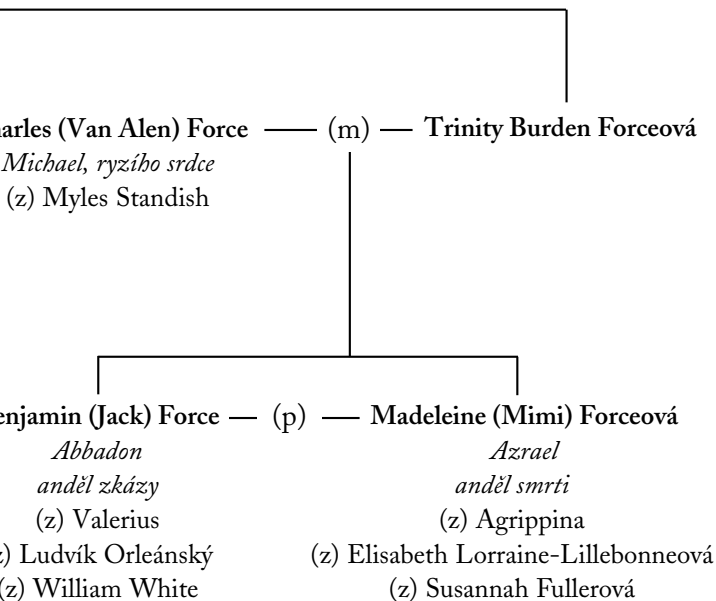
Allegra Van Alenová

Gabriela, nezkažená
(z) Rose Standishová

Schuyler Van Alenová

dimidium cognatus
(polokrevná)

- ☐ = přerušené pouto
- (m) = manželství
- (p) = nesmrtelné pouto
- (z) = známé jméno z minulých životů

Nejodvážnější je ten, kdo snese porážku, aniž by ztratil kuráž.

– Robert G. Ingersoll

Ty jsi však byl upír, a den už nebude mi dnem.

– Concrete Blonde, „Bloodletting“

A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem.

Drak i jeho andělé bojovali,

ale nezvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi...

„Běda však zemi i moři,

neboť sestoupil k vám ďábel, plný zlosti,

protože ví, jak málo času mu zbývá.“

– Zjevení Janovo, 12:7-12

BITVA NA CORCOVADU

*Z*vedla hlavu a spatřila Lawrence, jak zuřivě bojuje se svým protivníkem. Meč mu spadl na zem. Bílý zářící tvor se tyčil přímo nad ním. Světlo bylo tak jasné, že oslepovalo, jako když se díváte do slunce. Byl to Světloňoš. Jitřenka.

Srdce se jí zastavilo.

„Schuyler!“ vykřikl Oliver. „Zabij ho!“

Schuyler zvedla matčin meč. Jeho dlouhé, bledé, smrtící ostrí se zalesklo v měsíčním světle. Namířila jím na nepřítele. Rozběhla se a bodla směrem k jeho srdci.

A netrefila se.

[Slyšivý zvuk, poté slyšitelné klapnutí]

Zaujal jsem pozici v cílové oblasti a budu pokračovat ve vyšetřování smrti úplným vyčerpáním Augusty Carondoletové. Oběť byla nalezena vysátá v newyorském nočním klubu Banka. V době útoku se na místě vyskytovaly tyto potenciálně důležité osoby:

Schuyler Van Alenová: polokrevná, otec smrtelný, neznámý; matka Allegra Van Alenová (Gabriela); patnáct let.

Bliss Llewellynová: v tomto cyklu dcera senátora Forsytha Llevellyna; podle rodného listu je matka neznámá (je to pravda?); patnáct let.

Madeleine Forceová: v tomto cyklu dcera Charlese Forcea (Michaela) a Trinity Burden Forceové; šestnáct let. Dvojče Benjamin Force se v noci 12. 9. vyskytoval poblíž, byl však vyškrtnut ze seznamu podezřelých, protože se potvrdilo, že místo opustil ještě před útokem.

Situace vyžaduje extrémní opatrnost, protože podezřelou je dcera stávajícího Regise. Dokud nebude seznam podezřelých potvrzen, Regis s ním nesmí být seznámen.

Původní podezřelý Dylan Ward je stále na útěku; místo jeho pobytu není známo.

*S*ednoho časného a studeného rána ke konci března vešla Schuyler Van Alenová skleněnými dveřmi do vstupní haly školy madame Duchesneové, vyzdobené portréty zakladatelů od Johna Singera Sargenta. Pod jejím klenu-
tým stropem pocítila úlevu. Kapuci kožešinou lemované parky si nechala nataženou. Chtěla zůstat anonymní, neměla náladu se s nikým zdravit.

Brát školu jako útočiště, kam se těší, bylo zvláštní. Dondávna jí ty lesklé mramorové podlahy a výhled na Central Park připomínaly spíš mučírnu. Nesnášela ta obrovská schodiště, ve špatně vytopených třídách dostávala depresi a naučila se nenávidět dokonce i úžasné mozaikové podlahy v jídelně.

Ve škole si Schuyler často připadala ošklivá a neviditelná, ačkoli měla krásné modré oči a jemné rysy. Její prachatí spolu-
žáci se k ní celý život chovali jako k exotovi a vyvrženci – nikdo o ni nestál. Její rodina dřív patřila k těm nejstarším a nejslavnějším ve městě, jenže časy se změnily. Van Alenové, kdysi hrdý a vážený klan, během staletí téměř vymřeli. Schuyler zůstala jednou z jeho posledních členek.

Nějakou dobu doufala, že to změní dědečkův návrat z vyhnanství; že ji Lawrencova přítomnost v jejím životě vysvobodí ze samoty. O naději ji připravil Charles Force, který ji odvedl ze

zchátralé budovy na Riverside drive, jediného domova, jaký kdy poznala.

„Pohneš se konečně, nebo do tebe mám strčit?“

Schuyler sebou trhla. Neuvědomila si, že nepřítomně postává před svou skříňkou, a tím pádem i tou nad ní. Zvonek oznamující začátek dne řinčel jako pominutý. Za ní stála Mimi Forceová, její nová spolubydlící.

Ať už se Schuyler ve škole cítila jakkoli, nedalo se to srovnávat s arktickým mrazem, jemuž byla denně vystavená ve Forceově paláci naproti Metropolitnímu muzeu. Ve škole aspoň nemusela pořád dokola poslouchat Mimiino remcání. A když už, tak jen jednou za pár hodin. Nebylo divu, že se jí ve škole madame Duchesneové poslední dobou tak líbilo.

Přestože Lawrence Van Alen byl teď Regisem, nejvýše postaveným modrokrevným, nemohl proces adopce nijak zastavit. Kodex upírů nařizoval ctít lidské zákony, aby se modrokrevní vyhnuli nežádoucí pozornosti. Schuylerina babička ji v závěti nechala zplnoletnit, ale Forceovi právníci závět u červenokrevného soudu mazaně napadli. Soud jim dal za pravdu a jmenoval Charlese správcem pozůstalosti, čímž získal i Schuyler.

„Tak co?“ ozvala se Mimi netrpělivě.

„Aha. Jo. Promiň,“ řekla Schuyler, vzala si učebnici a uhnula.

„To je dost.“ Mimi přimhouřila smaragdové oči a sjela Schuyler pohrdavým pohledem. Stejným, jakým si ji prohlížela včera u večere a taky ráno, když se potkaly při odchodu z domu. Ten pohled říkal: *Co tu sakra děláš? Nemáš právo vůbec existovat.*

„Co jsem ti provedla?“ zašeptala Schuyler a strčila knihu do ošoupaného plátěného batohu.

„Zachránila jsi jí život!“

Mimi probodla pohledem zrzku, která právě promluvila.

Bliss Llewellynová, texaská naplavenina a bývalá Mimiina nohsledka, pohled opětovala. Tváře měla rudé jako vlasy. „V Benátkách ti zachránila krk, a ty nemáš ani tolik slušnosti, abys jí

byla vděčná!“ Bliss dřív běhala za Mimi jako štěně, ale vzpamatovala se po posledním útoku stříbrokrevného, kdy se ukázalo, že se Mimi ochotně zúčastila spiknutí (i když to nakonec k ničemu nebylo). Mimi byla odsouzena ke smrti upálením, ale Schuyler jí u soudu pomohla.

„Ale houbec. Akorát řekla pravdu. Stejně by mě nepopravili,“ odpověděla Mimi a pročešávala si jemné vlasy stříbrným kartáčem. „Nevšímej si jí,“ řekla Bliss Schuyler.

Schuyler se usmála, s podporou po boku se cítila odvážněji. „To není tak jednoduchý. Je to jako předstírat, že neexistuje globální oteplování.“ Věděla, že za tu poznámku doma zaplatí. U snídaně najde ve vložkách kamínky. Bude mít peřiny upatlané od asfaltu. Nebo, jak se začalo stávat poslední dobou, ztratí se jí nějaká drobnost, kterých i tak mnoho neměla. Už postrádala mamincin přívěsek, kožené rukavice a oblíbený ohmataný výtisk Kafkova *Procesu* s inciálami „J. F.“ na první stránce.

Schuyler byla první, kdo by přiznal, že druhý pokoj pro hosty v domě Forceových (první zůstával vyhrazený pro důležité návštěvy) není žádný kamrlík pod schody. Její pokoj byl pěkný a vybavený vším, co může dívka jejího věku potřebovat: měla tam obří postel se sloupky a prošivaným přehozem, skříně plné značkového oblečení, drahé domácí kino, spoustu hraček pro bladhaundku Krásku a úplně nový MacBook Air. Věci jí tu nechyběly: postrádala však kouzlo svého starého pokojíku.

Chyběla jí ta místnůstka se žlutými stěnami a rozviklaným stolem. Stýskalo se jí po zaprášeném obýváku a po Hattie a Juliovi, kteří v rodině sloužili už od jejího dětství. A samozřejmě jí chyběl dědeček. Ze všeho nejvíc ovšem postrádala svobodu.

„Seš v pohodě?“ zeptala se jí Bliss a strčila do ní. Schuyler se vrátila z Benátek nejen s novou adresou, ale také s nečekanou spojenkyní. Sice se k sobě s Bliss vždycky chovaly přátelsky, teď však byly prakticky nerozdělitelné.

„Jo. Už jsem si zvykla. Šla bych s ní klidně do ringu,“ usmála

se Schuyler. Bliss byla jedna z těch příjemných věcí, které na ni ve škole madame Duchesneové čekaly.

Vydala se s ostatními po zadních schodech, když vtom koutkem oka zahlédla pohyb a okamžitě věděla, kdo to je. Nemusela se dívat, aby poznala, že jde mezi studenty mířícími opačným směrem. Dokázala ho vycítit, jako by v sobě měla anténu, která reagovala na jeho blízkost. Možná to bylo tím, že upíří se vzájemně cítili, nebo to s tím třeba nemělo vůbec nic společného.

Jack.

Díval se přímo před sebe, jako by si jí nevšiml. Jemné světlé vlasy, stejně průsvitné jako sestřiny, měl sčesané dozadu a na rozdíl od ostatních, ledabytle oblečených kluků vypadal ve školním saku a kravatě přímo božsky. Byl tak úchvatný, že Schuyler skoro zapomněla dýchat. Jenže Jack ji ignoroval, stejně jako ve Forceově paláci, který Schuyler odmítala nazývat domovem.

Ještě jednou se po něm kradmo podívala a pak vyběhla po schodech. Vyučování už začalo. Schuyler co nejtíšeji zamířila k zadním lavicím u okna. Oliver Hazard-Perry už tam seděl a skláněl se nad sešitem.

Včas se však zarazila, šla dál a posadila se vedle pochrchlávajícího radiátoru, aniž by kamaráda pozdravila.

Charles Force jí to řekl jasně: dokud bude bydlet pod jeho střechou, musí se řídit jeho pravidly. Prvním z nich byl zákaz scházení se s dědečkem. Charles a Lawrence se upřímně nesnášeli a nebylo to jen proto, že Lawrence sesadil Charlese z jeho postavení v Konkláve.

„Nestojím o to, aby ti hrnul do hlavy ty svoje lži,“ řekl jí Charles. „Může šéfovat Shromáždění, ale v mém domě nemá žádnou moc. Jestli mě neposlechněš, tak si mě nepřej.“

Druhé pravidlo se týkalo Olivera, kterého také nesměla vídat. Charles byl vzteky bez sebe, když zjistil, že si Schuyler z Olivera, svého Průvodce, udělala dárce. „Za prvé jsi na to moc mladá. A za druhé je to *anathema*. Je to odporné. Průvodci jsou

sluhové, ne dárci. Najdeš si jiného člověka a s tím klukem přerušíš veškeré styky.“

S trochou sebezapření byla Schuyler ochotná připustit, že Charles má nejspíš pravdu. Oliver byl její nejlepší kamarád, označila ho jako svého, přijala jeho krev, a to se neobešlo bez následků. Občas si přála, aby mohla vrátit čas do doby, než se jí to podařilo tak zkomplikovat.

Schuyler netušila, proč se Charles tolik stará, koho použije jako dárcce, Forceovi ostatně se staromódním zvykem držet si lidské Průvodce skoncovali. Ale poslušně se řídila pravidly. Nikdo ji nemohl vidět, že by se spojila s Lawrenceem, a přestala praktikovat Posvátný polibek s Oliverem.

V novém životě byla spousta věcí, které mohla nebo nesměla dělat.

Ale také existovala místa, kde pravidla neplatila. Místa, kde Charles neměl žádnou moc. Kde mohla být Schuyler svobodná.

Tajné skryše mají své výhody.

*M*imi Forceová milovala klapot jehlových podpatků na mramoru. Příjemný zvuk jejích lesklých lodiček od Jimmyho Chooa se rozléhal po celém vestibulu Forceova mrakodrapu. Nablýskané nové sídlo otcova mediálního impéria sestávalo z několika budov uprostřed Manhattanu. Z lesknoucích se výtahových plošin v pravidelných intervalech proudily krásné zaměstnankyně společnosti, kterým se říkalo „Forcenky“ – redaktorky z oddělení designu, módy nebo životního stylu. Mířily na oběd k Michaelovi nebo do taxíků, které je rozvážely na schůzky po městě. Byly luxusně oblečené, hubené a neusmívaly se, protože jim na to v jejich napěchovaných rozvrzích nezbyval čas. Mimi mezi ně hladce zapadla.

Bylo jí teprve šestnáct, ale když procházela davem skrz vestibul do tmavého výklenku, kde se skrýval výtah přístupný pouze vyvoleným, cítila se neskutečně *stará*. Pamatovala dobu, kdy se Forceův mrakodrap ještě jmenoval Van Alenova budova. Dlouho měla pouhá tři patra, protože po krachu na burze v roce 1929 už na další stavbu nedošlo. Teprve minulý rok otcova společnost budovu dokončila podle starých plánů a dala jí nové jméno.

Mimi se rozhlédla a nenápadně vyslala do okolí kouzlo, které by případné příchozí donutilo si jí nevšímat. Nahmatala kulatou kliku a přitiskla na zámek prst. Píchno to a objevila se krev. Zámek reagující na správnou krev nebyl nejnovější bezpečnostní

technologíí, naopak, byl předpotopní. Vzorek byl po analýze porovnán s DNA záznamy v Archivu; shoda potvrdila, že u dveří stojí modrokrevný. Tenhle klíč se nedal nijak napodobit ani získat; upíří krev na vzduchu během několika minut mizela.

Dveře se s tichým zašuměním otevřely a Mimi sjela výtahem dolů. Červenokrevní nevěděli, že budova *byla* v roce 1929 dokončena – ovšem směrem pod zem.

Dům nebyl mrakodrap, ale spíš „zemědrap“ – namísto k nebi mířil do hlubin. Mimi sledovala, jak kolem ubíhají patra. Sjela patnáct, třicet, šedesát a nakonec tři sta metrů hluboko. Modrokrevní dřív žili pod zemí, aby se ukryli před stříbrokrevnými útočníky. Mimi pochopila, co měl Charles Force na mysli, když se poškleboval, že Lawrence s Cordelií by nahnali upíry „zpátky do jeskyní“.

Nakonec se výtah zastavil a dveře se otevřely. Mimi kývla na Průvodce u stolu. Ten připomínal slepého krtka, vypadal, jako by už hodně dlouho nebyl na slunci. Vlastně vypadal jako upíří z falešných pověstí, jež o sobě šířili, pomyslela si Mimi pobaveně.

Cítila ochranná kouzla, rozmístěná po okolí. Budova byla nejtajnějším a nejbezpečnějším útočištěm modrokrevných. Lawrencevi se nová lesklá věž na povrchu náramně líbila. „Schová-
váme se všem na očích!“ pochechtával se. Do několika nižších pater byl nedávno přestěhován Archiv dějin. Podzemí klubu bylo po útoku vyklizeno. Mimi ještě cítila vinu za to, co se tam stalo. Ale vždyť za to nemohla! Nechtěla nikomu skutečně ublížit. Jen se chtěla zbavit Schuyler. Možná to bylo naivní. Teď už se tím ovšem nemusí zabývat.

„Dobrý večer, Madeleine,“ pozdravila ji elegantní žena v kostýmku od Chanela.

„Dorotheo,“ kývla na ni Mimi a šla za tou starou bábou do konferenční místnosti. Věděla, že někteří členové Konkláve s jejím přijetím do vnitřního kruhu nesouhlasí. Báli se, že je moc mladá a nezná všechny své vzpomínky, nemá ještě veške-

rou moudrost z předchozích životů. Proces, při němž si modrokrevní uvědomovali sami sebe, začínal v patnácti letech a pokračoval až do období soumraku (zhruba v jednadvaceti letech), kdy to lidské tělo konečně vzdalo a poddalo se upírskému já. Mimi však bylo jedno, co si kdo myslí. Měla tu jistý úkol, a i když si možná nepamatovala všechno, stačilo to.

Přišla, protože jednou večer, krátce po návratu z Benátek, se ve Forceově domě objevil Lawrence a chtěl mluvit s Charlesem. Mimi celý jejich rozhovor slyšela. Když se Lawrence stal Regisem, Charles dobrovolně rezignoval na své místo v Konkláve, Lawrence ho však nabádal, aby si to rozmyslel.

„Potřebujeme tvoje schopnosti. Potřebujeme tě, Charlesi. Neobracej se k nám zády.“ Mluvil tiše a vážně. Několikrát zakašlal a nasládlá vůně tabáku z jeho dýmky zaplnila celou chodbu před otcovou pracovnou.

Charles byl neústupný. Odmítli ho a ponížili. Když ho Konkláve nechce, on o ně také nestojí. „Proč potřebují mě, když mají tebe, *Regisi*,“ vyprskl, jako by mu to slovo nechutnalo.

„Tak já půjdu.“

Lawrence jen zvedl obočí, když se před nimi objevila Mimi. Charlese to očividně také nepřekvapilo. Už jako dítě si Mimi uměla poradit se zamčenými dveřmi.

„Azrael,“ zamumlal Lawrence. „Vzpomínáš si?“

„Zatím ne na všechno. Ale tebe si pamatuju..., *dědečku*,“ uculila se Mimi.

„To mi stačí,“ usmál se Lawrence a jeho úsměv se podobal Charlesovu. „Charlesi, už je rozhodnuto. Tvoje místo v Konkláve připadne Mimi. Bude tam jako tvoje zástupkyně. Azrael, můžeš jít.“

Mimi chtěla protestovat, najednou si však uvědomila, že ovládl její mysl a přinutil ji odejít, aniž by si toho všimla. Byl starý, ale mazaný. Nic jí ovšem nemohlo zabránit přitisknout ucho na dveře.

„Je nebezpečná,“ říkal Lawrence tiše. „Překvapilo mě, že jsi dvojčata povolal do tohoto cyklu. Bylo to nutné?“

„Jak jsi řekl, má sílu,“ vzdychl Charles. „Jestli nás čeká bitva, jak sám tvrdíš, Lawrenci, budeš ji potřebovat.“

„Pokud zůstane na naší straně,“ odfrkl si Lawrence.

„Vždycky zůstala,“ odsekl Charles. „A nebyla jediná, kdo se do Jitřenky zamiloval.“

„Velká chyba, kterou jsme udělali všichni,“ přikývl Lawrence.

„Všichni ne,“ zašeptal Charles.

Mimi odešla. Už slyšela dost.

Azrael. Nazval ji pravým jménem. Jménem vyrytým hluboko do jejího vědomí, do jejích kostí, do krve. Čím by byla, kdyby neměla to jméno? Když žijete tisíce let a přijímáte jeden pseudonym za druhým, začnou být jména jako mašle na dárku. Ozdoba, na kterou reagujete. Například jméno, jež dostala v tomto cyklu: Mimi. Jméno pro vrtošivou bohatou slečnu, která tráví dny utrácením, chodí na kosmetiku a paří na večírcích.

Skrývalo její skutečnou identitu.

Protože byla Azrael. Anděl smrti. Přinášela do světla temnotu. Byl to její dar a její prokletí.

Byla modrokrevná. Jedna z nejsilnějších, jak říkal Charles. Charles a Lawrence mluvili o konci světa. O pádu. Ve válce s Luciferem právě Azrael a její dvojče Abbadon naklonili misky vah k jedné straně, rozhodli poslední bitvu. Zradili svého pána a připojili se k Michaelovi, poklekl před zlatým mečem. Zůstali věrní světlu, přestože byli stvořeni z temnoty.

Jejich zrada měla klíčový význam. Nebýt jí a Jacka, mohlo být všechno jinak. Stal by se Lucifer králem králů a seděl by teď na nebeském trůně, kdyby ho neopustili? A co vlastně vyhráli? Jen nekonečný život na zemi. Nekonečný cyklus napravování a odpouštění. Co se vůbec snaží odčinit? Ví vůbec Bůh, že ještě existují? Dostanou se někdy zpátky do ráje?

Stálo to za to? Mimi se zamyšleně posadila na své místo a teprve teď si všimla hluku kolem.

Podívala se, na koho Dorothea Rockefellerová tak civí, a málem to s ní švihlo. V nejbezpečnějším a nejchráněnějším útočišti modrokrevných, na čestném místě vedle Lawrence, seděl odhalený nepřítel, bývalý *venator* a stříbrokrevný zrádce Kingsley Martin.

Jakmile si všiml, že se na něj dívá, namířil na ni dvěma prsty jako zbraní. Když předstíral výstřel, usmíval se. Kingsley byl prostě Kingsley.

většina předváděcích místností v obchodech slavných návrhářů byla jen minimálně vyzdobená, pouze květinové aranžmá tu a tam narušovalo bílé, až sterilně čisté prázdné prostory. Interiér u Rolfa Morgana ovšem připomínal útulný staromódní klub: police s knihami vázanými v kůži, bílá křesílka a chlupaté koberce, to vše rozestavěno kolem praskajícího ohně. Rolf Morgan se proslavil konzervativním, starodávně studentským stylem, který nabídl masám; jeho košili s obyčejným límečkem a nenápadným vyšitým logem – dvěma překříženými kriketovými brankami – měli snad všichni.

Bliss nervózně poposedávala v koženém křesle a na kolenou držela své portfolio. Musela ze školy odejít trochu dřív, aby schůzku stihla, přesto pak na místě zjistila, že návrhář má půl hodiny zpoždění. Jak typické.

Rozhlédla se po ostatních modelkách. Všechny měly stejný klasický americký půvab, který Rolf Morgan vyžadoval do svých reklam: opálené tváře, zlaté vlasy, malé pršáčky. Netušila, proč by ho měla zaujmout právě ona. Díky dlouhým zrzavým vlasům, bledé pleti a velkým zeleným očím vypadala spíš jako dívka z preraphaelitské malby, ne jako sportovkyně, která právě dohrála tenis. Na druhou stranu, Schuyler včera na přehlídku taky vybrali, možná tentokrát shánějí někoho netradičního.

„Chcete něco k pití, děvčata? Vodu? Dietní colu?“ zeptala se usměvavá recepční.

„Já nic, děkuju,“ odmítla Bliss a ostatní dívky také zavrtěly hlavami. Bylo ale hezké, že se jich někdo zeptal. Jako modelka byla zvyklá, že ji zaměstnanci přehlížejí nebo se k ní chovají povýšeně. Nikdo se nechoval nijak zvlášť přátelsky. Bliss tyhle castingy připadaly jako kontroly stáda, jaké dědeček dělával na ranči. Všem kravám prohlédl zuby, nohy a slabiny. Modelky byly jako dobytek – kusy masa, které je potřeba zvážít a změřit.

Bliss doufala, že návrhář přijde co nejdřív a brzo bude po všem. Málem schůzku zrušila předem a teď ji v křesle držel jen závazek k agentuře (a taky trošku strach z jejího agenta, pana-vačného holohlavého gaye, který ji sekýroval, jako by byla jeho otrokyně a ne naopak).

Ještě pořád ji zneklidňovalo to, co se stalo ve škole, když se pokusila svěřit se Schuyler.

„Něco se mnou je,“ řekla jí u oběda v jídelně.

„A co? Je ti špatně?“ zeptala se Schuyler a roztrhla sáček pepřových brambůrků.

Je mi špatně? přemítala Bliss. Vážně se poslední dobou necítila dobře. Ale nebyla to obvyklá nemoc – jako by bylo špatně její *duši*. „Špatně se to popisuje,“ řekla. „Vidím divný věci. Zlý věci.“ Strašné věci. Pověděla Schuyler, jak to začalo.

Třeba běžela podél Hudsonu, mrkla a najednou místo líně se plazící hnědé hladiny spatřila krev – řeku plnou klokotající rudé tekutiny.

Nebo v noci vtrhli do jejího pokoje jezdci, čtyři maskovaní chlapi na vysokých černých koních; vypadali strašně a smrděli ještě hůř. Jako živé mrtvoly. Působili velmi skutečně, po koních zůstaly na bílém koberci špinavé otisky podkov. Jinou noc měla ještě horší vize: probodnuté děti, oběti s vyvrhnutými vnitřnostmi, bezhlavé jeptišky pověšené na křížích... Nebralo to konce.

A nejděsivější věc na světě?

Uprostřed vize se jí zjevil muž v bílém obleku. Pohledný, se zářivě zlatými vlasy a krásným úsměvem, z něhož běhal mráz po zádech.

Přešel po pokoji a posadil se na postel vedle ní.

„Bliss,“ pronesl a položil jí ruku na hlavu, jako by jí žehnal.
„Dcero moje.“

Schuyler zvedla hlavu od sendviče. Bliss nechápala, jak může Schuyler ještě jíst normální jídlo – ona sama už na něj dávno ztratila chuť. Sotva dokázala pozřít krvavý steak. Možná to bylo tím, že Schuyler byla napůl člověk. Bliss ze zvědavosti sáhla po brambůrkách a jeden si vzala. Byl slaný a příjemně kořeněný. Vzala si ještě jeden.

Schuyler se zamyslela. „Fajn, takže ti nějaký divnej chlápek říkal, že jsi jeho dcera, to je toho. Byl to jen sen. A co se týče toho ostatního – nekoukala jsi večer předtím na nějaký horor?“

„Ne – to prostě...“ Bliss zavrtěla hlavou, štválo ji, že nedokáže popsat, jak ji ten muž děsil. Jeho slova zněla tak pravdivě. Ale to přece nebylo možné. Jejím otcem byl Forsyth Llewellyn, senátor z New Yorku. Znovu se zamyslela nad matkou. Táta o své první ženě nikdy nemluvil a teprve před pár týdny Bliss našla jeho fotku se světlovlasou ženou, kterou vždycky pokládala za svou matku, jenže na druhé straně bylo napsáno: „Allegra Van Alenová“.

Allegra byla Schuyleřina matka, nejslavnější newyorský pacient v kómatu. Kdyby byla Allegra i její matka, znamenalo by to, že jsou se Schuyler sestry? Upíří ovšem neměli rodiny jako červnokrevní: všichni byli božími dětmi, nesmrtelnými bytostmi bez skutečných rodičů.

Forsyth byl jejím „otcem“ pro tento cyklus. Možná to platilo i pro Allegru. Schuyler o tom zatím neřekla, věděla, že kamarádka svou matku pečlivě chrání, a Bliss ani nechtěla tvrdit, že

má něco společného se ženou, již v životě neviděla. Přesto se od nalezení té fotky cítila se Schuyler spřízněnější.

„Míváš ještě ty výpadky?“ zeptala se jí Schuyler.

Bliss zavrtěla hlavou. Výpadky paměti přestaly v momentě, kdy začaly vize. Ani nevěděla, co je horší.

„Schuyler, vzpomeneš si někdy na Dylana?“ zeptala se nesměle.

„Myslím na něj pořád. Ráda bych věděla, co se s ním stalo,“ odpověděla Schuyler, rozložila svůj sendvič a začala ho po částech jíst: nejdřív chleba, potom kousek tuňáka, pak salát. „Stýská se mi po něm. Byl to prima kamarád.“

Bliss přikývla. Nevěděla, jak to téma načít. Už to tajemství zadržovala moc dlouho. Dylan, kterého všichni pokládali za mrtvého, protože ho odvedl stříbrokrevný, o němž si všichni mysleli, že zmizel..., se před dvěma týdny vrátil, rozbil jí okno v pokoji a vykládal jí divné věci. Bliss ještě pořád nevěděla, čemu má věřit.

Dylan se musel naprosto zbláznit. To, co jí řekl, nedávalo smysl, on však byl přesvědčený, že je to všechno pravda. Nedomloukala mu to rozmluvit a poslední dobou vyhrožoval, že něco provede. Zrovna dnes ráno byl úplně vyšinutý. Nepříčetný. Řval jako maniak. Nedalo se na to koukat. Slíbila mu, že... Co vlastně? Netušila, co má dělat.

„Bliss Llewellynová?“

„Tady,“ řekla Bliss, vstala a strčila si portfolio do podpaží.

„Jste na řadě. Omlouváme se za to čekání.“

„To je v pořádku,“ odpověděla Bliss a vykouznila svůj nejprofesionálnější úsměv. Následovala ženu do velké místnosti vzadu. Měla pocit, jako by přešla celé fotbalové hřiště, než došla ke stolku, za nímž seděl návrhář.

Pokaždé to tak bylo. Chtěli se podívat, jakou máte chuzi, a jakmile jste pozdravili, požádali vás, ať se otočíte a jdete ještě

jednou. Rolf si vybíral modelky na přehlídku na Fashion Week a seděl tu se svým týmem: opálenou blondýnou se slunečními brýlemi, hubeným zženštilým chlápkem a několika asistenty.

„Ahoj, Bliss,“ řekl Rolf. „Tohle je moje žena Randy a tohle Cyrus, který má přehlídku pod palcem.“

„Ahoj.“ Bliss pevně stiskla podanou ruku.

„Známe tvoji práci,“ pravil Rolf a zběžně přelétl pohledem Blissino portfolio. Byl opálený a měl tmavé vlasy prokvetlé šedinami. Když si založil ruce na prsou, ukázaly se svaly na pažích. Vypadal jako kovboj, dokonce měl na míru ušité boty z aligátorí kůže. Pokud se ovšem kovbojové opalují v soláriu a nechávají si vyrábět košile v Hongkongu. „Vlastně jsme si docela jistí, že jsi ta, kterou hledáme. Jen jsme tě chtěli vidět.“

Bliss návrhářovo přátelské chování znervóznilo ještě víc. Ted o tu práci mohla přijít. „Aha, dobře, fajn.“

Randy Morganová, návrhářova žena, byla prototypem té pravé Morganovy dívky, měla i správně rozčuchané vlasy. Bliss věděla, že Randy byla v sedmdesátých letech Rolfovou první modelkou, a dodnes se tu a tam objevovala v reklamních kampaních. Randy si sundala brýle a usmála se. „Chceme pro přehlídku nový styl, takovou secesní náladu – starodávnou romantiku. Budeme mít spoustu sametu, krajek, možná i nějaký korzet. Chceme někoho, kdo nevypadá moc moderně.“

Bliss přikývla, i když úplně netušila, kam Randy míří, protože pro všechny ostatní značky, pro něž v minulosti pracovala, byla dostatečně moderní. „Mám se projít?“

„Prosím.“

Bliss zamířila na opačnou stranu místnosti, zhluboka se nadechla a vyrazila. Kráčela, jako by se procházela v noci po pustých pláních, jako by byla sama v mlze, trochu ztracená a zasněná. Sotva došla ke značce, místnost se roztočila a přišla další vize.

Jak řekla kamarádce, výpadky už neměla. Stále viděla pokoj kolem sebe, návrháře a jeho tým. Mezi Rolfem a jeho ženou

ovšem seděl tvor s rudýma očima a rozeklaným stříbrným jazykem. Z očí mu lezli červi. Bliss chtěla vykřiknout, místo toho však zavřela oči a šla dál.

Když je otevřela, Rolf a jeho lidé tleskali.

Vize nevize, Bliss měla práci.

„Chyběla jsi mi.“ Oliverovy měkké rty ji hřály na tváři a Schuyler z té lásky, kterou k ní cítil, píchlo v břicho.

„Taky jsi mi chyběl,“ zašeptala. Byla to pravda. Už dva týdny se neseťkali. A přestože měla nutkání přitisknout se mu ke krku a udělat to, co pro ni bylo přirozené, zarazila se. Nepotřebovala to a dělala to nerada kvůli tomu, jak se potom cítila. *Caerimonia osculor* byla droga – neodolatelné pokušení. Dávala jí příliš mnoho síly. Příliš velkou nadvládu nad Oliverem.

Nemohla to udělat. Určitě ne tady a teď. Později. Možná. Kromě toho to nebylo bezpečné. Schovávali se v kumbálu za kopírkami. Kdokoli tam mohl přijít a načapat je. Sešli se jako obvykle mezi zvoněním po čtvrté hodině. Měli celých pět minut.

„Přijdeš večer?“ vydechl jí Oliver do ucha. Toužila mu zabořit prsty do hustých, karamelově hnědých vlasů, ale ovládla se. Místo toho se opřela nosem o jeho tvář. Voněl tak krásně čistě.

Jak mohli být tak dlouho přátelé, aniž by věděla, jak voní jeho vlasy? Teď už měla jasno: jako tráva po dešti. Voněl tak krásně, že se jí z toho chtělo plakat. Zklamala ho na celé čáře. Kdyby pochopil, co mu skutečně provedla, nikdy by jí neodpustil.

„Nevím,“ zaváhala. „Zkusím to.“ Potřebovala ho odmítnout co nejjemněji. Podívala se do té milé, pohledné tváře, do Oliverových oříškových očí s hnědými a zlatými flíčky.

„Slib mi to,“ řekl chladně. „Slib mi to.“ Pevně si ji přitiskl

k sobě. Schuyler překvapila jeho síla. Netušila, že lidé mohou být silní jako upíří, když chtějí.

Rozbolelo ji u srdce. Charles Force měl pravdu. Měla by se od něj držet dál. Tohle nemohlo dopadnout dobře. A Schuyler nesnesla pomyslení, že by Oliver kvůli ní trpěl. Nestála za to. „Ollie, víš přece, že...“

„Nic neříkej. Prostě přijď,“ přerušil ji drsně a pustil ji tak náhle, že málem ztratila rovnováhu. Vzápětí zmizel, takže zůstala v tmavém kumbálu sama. Cítila se podivně opuštěná.

Večer se Schuyleřina nová pláštěnka mihla tmavými zmoklými ulicemi jako stříbrná šmouha. Mohla jet taxíkem, ale v dešti se nedal žádný chytit, a Schuyler stejně raději chodila pěšky – nebo spíš letěla. Ráda si protáhla své upíří svaly, líbilo se jí, jak dokáže být rychlá, když chce. Přešla celý Manhattan jako kočka; pohybovala se tak rychle, že ani nepromokla. Nezasáhla ji jediná kapka.

Dům patřil mezi nové prosklené budovy navržené Richardem Meierem a vystavěné na rohu Perry street a West Side highway. V mlhavém šeru se leskly jako křišťály. Schuyler by se na ně mohla dívat pořád, byly skutečně krásné.

Proklouzla dveřmi nepozorována, hlídač a ostatní přítomní ji díky její rychlosti nemohli spatřit. Výtah nepotřebovala, raději vyběhla po schodišti. Brala schody po čtyřech, pěti, někdy i deseti najednou. Za pár vteřin byla nahoře.

Ve střešním apartmá bylo teplo a pouliční lampy skrze okna vysoká od podlahy ke stropu ozařovaly celý interiér. Schuyler stiskla tlačítko elektrických žaluzií. Zase je nechali vytažené, odhalené – bylo úžasné, že měli své tajné místo zrovna v té nejviditelnější budově na Manhattanu.

Správce nechal u krbu polena, Schuyler tedy rychle zatopila, stačilo jen stisknout další tlačítko. Vyšlehly plameny a olízly

dřevo. Schuyler se dívala, jak hoří, a potom si dala hlavu do dlaní, jako by v plamenech spatřila svou budoucnost.

Co tu vůbec dělá?

Proč sem přišla?

To, co dělali, nebylo správné. On to věděl. Ona také. Řekli si, že to bude naposledy. Jako by to snad mohli zvládnout. Schuyler byla z pomyšlení na setkání nadšená i smutná zároveň.

Vyndala nádobí z myčky a prostřela. Zapálila svíčky. Připojila svůj iPod na stereo věž a za chvíli už se bytem rozléhal hlas Rufuse Wainwrighta. Zpíval jejich oblíbenou písničku o touze.

Přemýšlela, jestli se nemá vykoupat, věděla, že ve skříni na ni čeká župan. O jejich schůzkách byste nenašli mnoho důkazů – pár knížek, nějaké oblečení, dva kartáčky na zuby. Nebyl to domov, ale tajný úkryt.

Podívala se na sebe do zrcadla – vlasy měla rozčuchané a oči jí svítily. Brzo tu bude. Samozřejmě. Přece jí sám přemlouval.

Ale dohodnutý čas minul a nikdo nepřišel. Schuyler si přitáhla kolena k hrudi a snažila se necítit se moc zklamaně.

Už skoro usnula, když se na terase pohnul stín.

Schuyler prudce zvedla hlavu. Vrátila se jí směsice nedočkavých a smutných pocitů. Srdce jí bušilo. I když ho vídala denně, vždycky to bude jako poprvé.

„Ahoj,“ ozvalo se. Ze stínů vystoupila postava.

Nebyl to však ten, na koho čekala.